

Ročník: 102 | číslo: 24 | 12. června 2022 | Cena: 15 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Téma:

Hospodaření v církvi

EDITORIAL

Na téma, jak církve nakládají se svěřenými prostředky, jsme v posledních letech mohli slyšet nejednu vzrušenou diskuzi, přičemž názory na to, jak má takové správné hospodaření vypadat, jsou často velmi, velmi odlišné. Nu, koneckonců, i samotný vztah Bible k majetku je dosti ambivalentní. Na jednu stranu zde najdete verše, podle nichž je majetek darem a požehnáním od Hospodina, na druhou stranu známe drsné výroky, jež varují před svodem, který majetek představuje, a nebojí se říct, přímo ho demonizují. Sám Ježíš před nás staví příklady z finančního světa až nápadně často, snad proto, že jim tak dobře každý rozumí. I když??

Vezměte si třeba takové podobenství o svěřených hřivnách. Muži dostanou od svého zámožného pána před jeho odjezdem slušnou částku, každý dle svých schopností, a je na nich, jak s ní naloží. První dva se rozhodnou ji zhodnotit - koneckonců peníze se mají točit. Poslední služebník sází na jistotu, strážlivý rozum a hřivnu zakope. A výsledek? První dva služebníci jsou pochváleni, „ustanoveni nad mnohým“, třetímu služebníku je vyčteno, že měl peníze alespoň svěřit peněžníkům a získat úroky - překvapivě dle dodnes běžného, leč často negativně vnímaného a židovskými vtipy kolorovaného rčení „peníze dělají peníze“...

Samozřejmě můžeme chápat hřivny tak jako běžný tradiční výklad, jako talenty od Boha, naše schopnosti a duchovní dary, církve jako depozitář pravé víry, ale dovolme si ten luxus vnímat je v kontextu tohoto našeho čísla skutečně jako finance. Pak jde o to rozvíjet je pro Pána - a tím pro druhé. A klidně i riskovat. Vynalézavě investovat - nebo nám z nich inflace každý rok něco ukrojí. Nenechat se ochromit strachem z neúspěchu. Mít otevřenou mysl pro inspiraci. „Hledejte především království Boží a spravedlnost jeho,“ říká Ježíš. A pokračuje: „... a to ostatní vám bude přidáno.“ Nevíme, co nám bude přidáno. Ale přáli bychom si, aby i ti, kdo přijdou po nás, měli co sklízet, z čeho brát, kde se scházet... Abychom byli schopni i za padesát, sto let převzít zodpovědnost za tento svět a jeho bolesti - pro růst Božího království.

Nebo jinak: Co vám společnost dá, to přijměte s otevřenou náručí a rozmnožte. Ale neberte si měšec ani mošnu, neschraňujte si poklady do zásoby...

KB

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Domeček slaví 30 let

Naše sociální středisko a chráněná dílna Domeček v Trhových Svinech slaví letos 30 let od svého založení. Domeček si 30. výročí připomněl slavnostním dnem v sobotu 21. května, kdy se konal den otevřených dveří a bohoslužba, kterou sloužil patriarcha Tomáš Butta. Na Buškově hamru byla akce ukončena setkáním bývalých a současných zaměstnanců Domečku a hostů s živou hudbou a občerstvením. Akci spolupořádala Husitská diakonie.

Domeček působí na Trhovesvinensku již neuvěřitelných 30 let od roku 1992, kdy ho jako středisko Husitské diakonie založil farář Církve československé husitské Karel Filip. Od roku 2005 ho vede ředitel Karel Zettl a díky němu dnes Domeček nabízí široké spektrum služeb, které naplňují potřeby regionu. Domeček je známý jako chráněná keramická dílna, jejíž krásné výrobky jsou k dostání nejen v samotných Trhových Svinech, ale také např. v obchůdku v Českých Budějovicích nebo v Táboře, pravidelně se účastní trhů a dalších akcí. Kromě keramiky klienti s handicapem pracují v textilní dílně. Vyrábí potisk triček, mikin, tašek, bot či pracovního oblečení, na přání vytvoří také grafický návrh potisku.

Domeček ale není zdaleka jen chráněná dílna, v jeho prostorech se nachází i ergoterapeutická dílna a nízkoprahový klub Archa pro děti a mládež od 6 do 20 let. Zaštiťuje péči o pěstounské rodiny ze Svinenska a okolí. Pečujícím osobám nabízí podporu, poradenství a vzdělávání. Před deseti lety Domeček otevřel šatník a od té doby prošly šatníkem stovky spokojených zákazníků. A aby toho nebylo málo, od roku 2013 provozuje unikátní funkční technickou památku Buškův hamr – kovárnu na vodní pohon, která se nachází zhruba kilometr jihozápadně od Trhových Svinů na toku Kleneského potoka jižně od Českých Budějovic. Buškův hamr je jedním ze tří zachovalých funkčních hamrů na území České republiky a dnes je v objektu instalována stálá muzejní expozice hamernictví s jedinečnou kolekcí nářadí hamerníka. Konají se zde i kulturní akce – nejnavštěvovanější akcí jsou srpnové Kovářské dny. Domeček pořádá každoročně letní pobytové a příměstské tábory a celoročně keramické kroužky pro děti.

Kateřina Klasnová

Více fotografií dokumentujících atmosféru oslav výročí i hojnou účast najdete na webu církve.

Pomáháme Ukrajině

V rámci Církve československé husitské se poskytlo přístřeší stovkám uprchlíků z Ukrajiny. Do pomoci se zapojily všechny diecéze a desítky náboženských obcí. Husitská diakonie na potravinovou pomoc a lékařský a zdravotnický materiál poskytla tři čtvrtě milionu korun z veřejné sbírky.

Kromě ubytování na farách a v dalších objektech církve se zprostředkovávají nejrůznější volnočasové aktivity pro ženy a děti a také výuka češtiny. V Hradci Králové vzniklo například Ukrajinské rodinné centrum - místo pro setkávání, společné hry, výuku češtiny i modlitby. Ukrajinské děti a ženy se zapojují do kreslení, šití, probíhají zde koncerty, divadlo a ukrajinští uprchlíci se kromě češtiny a základních frází učí také důležitá fakta o České republice. V Olomouci se pro změnu vytvořila adaptační skupina ukrajinských předškolních dětí, které se před nástupem do školy intenzivně učí český jazyk se zkušenými pedagogy, samozřejmě jsou také další aktivity a společné bohoslužby. V Praze se podařilo uskutečnit projekt fotografií a kreseb

ukrajinských dětí a jejich představ o budoucnosti bez války. Výstava bude k vidění od 8. června v Galerii kreativního centra na Staroměstském náměstí.

Husitská diakonie vybrala ve veřejné sbírce na pomoc Ukrajině více než 1,2 milionu korun, 650 tisíc korun se poslalo na zdravotnickou a potravinovou pomoc přímo do oblastí zasažených válečným konfliktem. Husitská diakonie také poskytla 100 tisíc korun ve spolupráci s Československou obcí legionářskou na pomoc sto šedesáti Volyňským Čechům a dalším uprchlíkům z Ukrajiny ubytovaným v pražském Hotelu Legie. Nyní diakonie přispívá na pomoc uprchlíkům, kterou zprostředkovává církev a chystá další přímou pomoc na Ukrajinu.

Stále můžete přispívat na pomoc lidem zasaženým válečným konfliktem a podpořit naše „sousedy“ na Ukrajině prostřednictvím veřejné sbírky naší Husitské diakonie. Finanční příspěvky zasílejte na transparentní účet: 2501867242/2010, variabilní číslo 500.

Kateřina Klasnová

(Na fotografiích ukrajinské děti ve sboru v Olomouci a rodina v Horních Počernicích)

Gratulujeme

*Má stálá modlitba, kterou se modlívám
Jedinou jistotu v nejistém světě mám
- tvou vlídnou přítomnost při mně,
můj věrný Pane,
k tobě se den co den srdcem svým upínám,
do rukou tvých vkládám vše, co je
i co se stane.*

*Slyš, prosím, prosby mé, jež k tobě vysílám
hned zrána, v ruchu dne, v poklidu večera,
u tebe zůstává všechna má důvěra. Amen*

S velkou radostí gratulujeme k 85. narozeninám Janu Prokopu Holému z Domažlic. Věrný husita i čechoslovák neměl loňský podzim jednoduchý. Ač otužilý a zocelený svými poutěmi po Chodsku i Svaté zemi, zradilo jej zdraví.

Naštěstí se péčí domažlických lékařů uzdravil a odstěhoval se do domu pokojného stáří s obětavou pomocí sociální pracovnice paní Pelejevové a ošetřovatele z domova. Díky za to patří též jeho starostlivému synovi Vráťovi, který si vzal jeho osud za svůj.

Gratulaci připojují věřící jak z Domažlic, tak z náboženských obcí Klatovy, Horažďovice a Rokycany a připojují se k jeho krásné modlitbě. Učitel hudby, absolvent Husitské teologické a pedagogické fakulty, písmák a regionalista Jan Prokop Holý pochází z prastarého rodu, jehož kořeny vedou až k Husovým současníkům, vydal stovky článků v lokálních novinách i v Českém zápase. Byl

předsedou rady starších v náboženské obci Kdyň a badatelem v oblastních archívech. V mládí příležitostně pomáhal v psaní br. Františku Kalousovi a F. M. Bartošovi. Dnes je již, dá se říci, zaslužilým varhaníkem domažlických husitů. Děkujeme, Jendo, za Tvoji obětavou práci pro církev nejen husitskou a vypošujeme Ti zdraví a svěžest ducha do dalších let.

Tomáš Procházka
vikář

Výlet na kolech s mladší mládeží 15. - 17. května 2022

Skupina dětí z Dobrušky a Prachatic, pod vedením svých farářů Samuela Vašina a mé maličkosti farářky i matky, v doprovodu metodičky mládeže Evy Vymětalové Hrabákové, se o víkend vydala na velkou cyklistickou jízdu. Sešli jsme se v Praze u Holešovického nádraží a než jsme vyrazili, bylo nutné si vše pořádně připoutat na kolo. Tuto činnost jsme pak opakovali několikrát denně, když se náklad opět lehce nakláněl na tu či onu stranu, až se celý roztomile překulil... Nosiče, vazače na nosič i zavazadla si ten víkend žily vlastním životem a nikdy se na dlouho nenechaly obelstít naší snahou pevně vše přivázat. Každopádně jsme nakonec vyjeli směr Kralupy nad Vltavou. Cesta vltavským údolím byla příjemná a rozmanitá. Časem množství ostatních cyklistů kleslo, až jsme, nejen vzdáleností od Prahy, ale i počínajícím večerem, přestali kolegy na kolech míjet úplně. Paprsky zapadajícího slunce se romanticky odrážely od hladiny Vltavy, ale nás pomalu naplňovala spíše radost nad přibližujícím se cílem. V Kralupech jsme přešli most, který se při velké potopě napůl schovával v řece, ale nakonec vydržel, stejně jako my jsme nyní vydrželi ještě těch několik posledních kilometrů přes Zeměchy a Zoopark v Kopanině, kde po nás laškovně hodil svým okem místní tygr, a když jsme sjížděli do Neuměřic, laškovně se s námi rozloučilo

i sluníčko. Ještě že to byl poslední bod na páteční trase a mohli jsme tam přespát v bezpečí vyhráté truhlárny či dobrodružnější povahy si za své lože mohly zvolit pracovní dodávku...

Sobota se nakonec i přesto, že trasa byla neúměrně kratší, vyjevila jako náročnější. Bylo to tím nadšeným nápadem: „Co kdybychom si vyjeli na Říp? A kdyby to bylo příliš těžké, tak kola povedeme, ne?“

Ještě než jsme tento bláhový nápad zkusili realizovat, stavili jsme se ve Velvarech, kam na ten víkend přijela také Matějská pouť. Známa velvarská píseň o pozbytých tolařech se mohla stát i naším popěvkem. Posilnění zmrzlinou, zážitky z dětského autodromu a obtěžkání vystřeleným plyšovým medvědem jsme se stočili směrem k oné pověsti opředené hoře. Na Říp vedou dvě cesty. Cyklistům s plně naloženými koly bych po zkušenosti doporučovala pro výstup i pro sestup opravdu jen a pouze tu asfaltovou. Pravda, kolega Samuel, který na odpoledne musel odjet, nás varoval, že je tam „skalka“, ale to jsme v tu chvíli neviděli jako problém. Neřekl skála, obří skála... , ne, řekl „skalka“. Krutou pravdu jsme se dověděli až v poslední třetině kopce. Vyčerpané děti, které posedávaly v různých úrovních „skalky“, se ptaly, kdy už půjdeme dolů, ale protože „husita z boje neutíká“, dolů se šlo až na druhé straně hory.

Často se říká, že muži už nejsou galantní jako dřív, že gentlemani vymírají; nejlepší je to však prověřit v praxi. To byste koukali, kolik gentlemanů potkají dvě ztrhané farářky s velkým počtem dětí a s koly těsně pod Řípem! Mnoho tatinků, kteří si zpestřili rodinný výlet, nám pomáhalo. Nosili kola vzhůru na horu. Dobří lidé opravdu ještě existují a nám se díky nim podařilo dostat i s koly až na vrchol. Tím naše štěstí ještě nekončilo. Dokonce byla ještě posledních pět minut otevřená i rotunda a stánek s limonádou. Stihli jsme obojí. A pak už nás čekal jen sjezd dolů, při němž nás také jistě Hospodin ochraňoval, protože se nikomu z těch rozjanců dětí nic nestalo. Ten večer jsme spali v krásném prostředí roudnické fary a zahrady. Sestra farářka Lenka nás uvítala, pohostila a byla to opravdová idyla po tak dramatickém dni. Děti si ustlaly na místní trampolině pod hvězdami, usnuly rychle a spaly dlouho.

V neděli ráno jsme prožili společně část bohoslužby a pak jsme se rozjeli každý do jiné části republiky. Pánu Bohu se asi trochu ulevilo po té náročné sobotě, kdy nás opravdu držel, a děti mají o nejednu zapomenutelnou zážitek navíc.

Nebojte, pokoj čechoslováckým drobotinám nedáme a už plánujeme výlet další.

Erika Oubrechtová
Farářka z NO Dobruška

7 dní, které změni vše

Letní tábory a víkendy pro mládež krůček po krůčku dotváří dětskou duši. Pár dní v roce se může zdát jako kratičká doba na to, aby mohla člověka zásadněji ovlivnit. Skutečnost je ale opačná. Ovlivňují nás i kratičké momenty - a čím jsou intenzivnější, tím více nás zasáhnou. Můžeme začít čistě prakticky, pobyty mimo pohodlí domova naučí děti samostatnosti. Účastník se v průběhu tábora popere s novými problémy - co si obléct (když prší), posbírat odvalu a přijít za zdravotnicí (když ho něco bolí) a spoustu dalšího... Získanou samostatnost potom dítě uplatní ve škole, ve volném čase a za pár let třeba i v práci. V průběhu letních dobrodružství dítě prožívá nejen první lásky, ale vznikají zde i přátelství na celý život. S kamarády, se kterými jsem na tábory jezdil já, jsme od první chvíle skvělí přátelé. Vůbec nevadilo, že se vídáme jen párkrát v roce, o to jsme si byli bližší. Dnes dokonce společně jako vedoucí sami tábory pořádáme.

Nemohu nezmínit také rovinu křesťanského společenství. V běžném životě je často dítě z celé třídy věřící jediný. Nám dospělým to tak zásadní často ani nepřijde. Pro mladé je ale role vrstevníků zásadně formující. Na křesťanských táborech je pro účastníka najeďnou prožívání víry úplně normální - křesťanství se stane samo-

zřejmostí každého dne - společně se modlíme a o víře hodně mluvíme...

Role vedoucích je krásná a velmi důležitá. Výše jsem zmínil mnoho dobrých věcí, které si dítě z táborů může odnést. Možný je ale také opak - může se toho spousta pokazit - od náznaků šikany, přes nebezpečné aktivity a hry až po nucení k tak intimní věci, jako je víra... Úkolem týmu vedoucích je, aby se všemu podobnému zamezilo a zůstalo jen to dobré. Proto je důležité, aby se této zodpovědnosti ujímali lidé, kteří mají chuť se pro děti trochu obětovat. Vedoucí musí mít děti především rád a musí mu na nich velmi záležet. A nakonec je zásadní i chuť jako animátor růst, učit se od zkušenějších... Chtěl bych všechny, které láká se tohoto krásného úkolu ujmout, povzbudit, jděte do toho!

Na závěr rád zvu na dětský tábor s tématem „Za pět minut dvánáct“, který pořádá Brněnská diecéze. Budeme ubytováni v chatě v obci Travná (s možností společné dopravy z Olomouce). Dobrodružství se uskuteční od 20. do 26. srpna letos v létě. Zvány jsou všechny děti a mladí od 9 do 15 let. Cena za účastníka je 1 100 Kč. Své děti, prosím, přihlašujte na můj email:

jergus.dovala@gmail.com.

Jergus Dovala

NAD PÍSMEM

Mít Ducha svatého znamená nemyslet jen po lidsku

J 16,12-15

Před týdnem jsme slavili Svatodušní svátky, seslání Ducha svatého na apoštolů a vznik církve. Dnešní neděle je nedělí Nejsvětější Trojice.

Není to náhodou, že si hned po události seslání Ducha svatého připomínáme Boží Trojici, protože Bůh Otec, Syn Ježíš Kristus a Duch svatý tvoří jednotu, jak

o tom vypovídá i dnešní text z Janova evangelia.

Ještě před svým zatčením Ježíš své učedníky připravuje na to, co brzy přijde. Připravuje je na svou smrt, vzkříšení i na svůj odchod z tohoto světa zpět k nebeskému Otci. Nenechá je však osamělé, pošle jim Ducha svatého, Ducha pravdy,

který jim ozřejmí a připomene všechno, co jim řekl (J 14,26). Bude to Duch Utěšitel, Duch Přimluvce. Jak i my dnes potřebujeme Ducha pravdy, aby nám alespoň trochu osvětlil složité děje a události v naší společnosti i ve světě a pomohl nám se v nich pravdivě orientovat! V pokoře vyznáváme, jak potřebujeme také Ducha Přimluvce, aby posiloval naši víru a přimlouval se za nás před svatým soudcem Hospodinem.

Zaslíbený Duch svatý oznámí učedníkům, co má přijít (J 16,13a). Dá jim nejenom sílu a pochopení příštích událostí (utrpení a ukřižování jejich Mistra a Pána), ale především perspektivu vzkříšení, ve kterém se projevila Otcova moc a sláva (sr. Zj 4,1).

Úkolem Ducha je vydávat svědectví o Kristu (J 16,14. J 15,26). Oslavovat Syna tak, jak ho oslavil nebeský Otec (J 8,54). Proto apoštolové dostali dar Ducha svatého o Svatodušních svátcích a proto jsme ho dostali i my, abychom svědčili o Pánu Ježíši. Abychom i dnes, každý podle svých schopností a možností, svědčili lidem kolem sebe, že v Ježíši je naděje.

Před přijetím Ducha svatého učedníci ještě vše nechápali, smysl Ježíšova poslání jim byl zahalen, mnoho z toho, co by jim Ježíš pověděl, by nesnesli (J 16,12). Mysleli jen po lidsku. Tak jako my. Až Duch jim otevřel oči, aby ho poznali (sr. L 24,31). Mít Ducha svatého znamená nemyslet jen po lidsku (1 K 3,1). Kéž i nám dá Bůh Otec a Ježíš Syn svého Ducha, abychom viděli pod povrch věcí, aby se nám otevřel duchovní rozměr a my mohli zahlédnout alespoň odlesk Boží moci a slávy.

„Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.“ (2 K 13,13) **Libuše Kopřivová**

1. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU – NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Bůh řekl Mojžíšovi: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ Apokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám.“ (Exodus 3,14)

První čtení: Přísloví 8,1-3.22-31

Tužby:

2. Abychom vedení mocí Ducha svatého vyšli na cestu učedníků Páně, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom rostli ve víře a s láskou uctívali Otce i Syna i Ducha svatého, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože naší spásy, buď požehnáno tvé svaté jméno, neboť jsi veliký ve své moci, nedostižný ve své moudrosti a nepřekonatelný v milosrdenství. Dej, abychom u tebe hledali pravé bezpečí a pokoj, neboť neklidné je naše srdce, dokud nespočine v tobě!

Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Římanům 1,1-6

Evangelium: Jan 16,12-15

Verš k obětování: Přídavky k Danielovi 3,54

Verše k požehnání: Efezským 4,5-6

Modlitba k požehnání:

Bože naší spásy, dopřej nám, abychom posílení dary chleba a kalicha, v nichž jsme přijali tvou milost, oslavovali tebe, našeho Stvořitele, Vykupitele a Posvětitel. Tvému svatému jménu buď chvála navěky. Amen.

Vhodné písně: 126, 127, 18, 292, 335

Pane, děkujeme ti,
že nás nenecháváš
samotně a opuštěně,
že jsi skrze Ducha svatého s námi,
posiluješ naši víru
a dáváš nám novou naději. Amen.

Nebojme se riskovat

Někde jsem četla, že protikladem víry není pochybnost, ale jistota. Věřit tedy znamená přijmout pozvání a nebát se riskovat. A to platí i v otázce hospodaření církve. Neberte má následující slova jako touhu se chlubit nebo potřebu radit ostatním. Chci se jen podělit o pozitivní zkušenost, že to opravdu funguje, jak na úrovni náboženské obce, tak na rovině osobní, a povzbudit ostatní.

Z pochopitelných důvodů v poslední době hodně diskutujeme o budoucnosti církve, probíhá postupná odluka církví od státu, církev se během několika let bude muset plně „postavit na vlastní nohy“. Proběhlo sčítání lidu, jehož výsledky potvrzují trend úbytku členstva. Tyto skutečnosti u mnohých vyvolávají obavy, skepsi. Kdybychom se opřeli ryze o rozumové argumenty, o sociologické analýzy, je jasné, že během následujících let církev postupně zanikne. Ale už učený Gamaliel před více než dvěma tisíci lety předpověděl: „Pochází-li tento záměr a toto dílo z lidí, rozpadne se samo, pochází-li z Boha, nebude možné ty lidi vyhubit“ (Skutky 5,38-39).

Tomu já bytostně věřím. A vím, protože jsem to mnohokrát zažila, že tam, kde Bůh vidí upřímnou snahu o něco dobrého, k tomuto dílu se přiznává. Na začátku to nebývá snadné, jsou na to potřeba lidi a peníze, což skoro nikdy k dispozici není. Také ne každý projekt se povede uskutečnit, ne každý spolupracovník vydrží, někdy je potřeba i hodně trpělivosti. Třeba v naší náboženské obci v Michli, když jsme téměř před dvaceti lety začali budovat Domov

na půl cesty Maják, neměli jsme na začátku žádné peníze. A teď je už Maják natolik úspěšný a zavedený, že nám byl svěřen další dům na půl cesty Koruna v Radotíně. Myšlenka začít péct hostie podle Františka Bílka se taky neuskutečnila hned, trvalo to řadu let, ale nakonec se to podařilo. (Mimochodem, rádi bychom v blízké době umožnili zájemcům podívat se, jak hostie vznikají, a také si to vyzkoušet.) Zjistili jsme, že čím víc peněz vyplácíme potřebným z našeho sociálního fondu, tím víc jich na účet od různých dárců přijde. Platí to vlastně obecně – ačkoliv naše NO má výdaje stále vyšší (opravujeme faru, koupili jsme byt, pozemek, další se koupit chystáme), na účtu nám neubývá. Odráží se to i v duchovní práci – dlouhá léta chodilo na náboženství jen pár dětí, teď se už schází dvě skupinky. Na bohoslužby a biblické hodiny také přicházejí noví lidé. Někdy přijdou třeba jen jednou, někdy po čase zase přestanou chodit – chce to prostě velkou vytrvalost, trpělivost a odvahu.

A když se bavíme o hospodaření církve, přidám ještě jednu ryze osobní zkušenost. Před časem mi byla doporučena

knížka R. T. Kendalla „The Gift of Giving“, ve které se věnuje problematice placení desátku. Předeseílám, že pro mě jako samozivitelku dvou dětí s církevním platem a symbolickými alimenty byla představa vzdát se desetiny svých příjmů po dlouhá léta nepřijatelná. Autor shrnuje historii této praxe, přináší řadu teologických argumentů a vypočítává důvody, proč by každý křesťan měl platit desátky. Je to velice zajímavé čtení, které všem vřele doporučuji. Obzvláště mě zaujala jedna myšlenka: Kromě toho, že desátek je samozřejmě dobrý pro církev a její dílo, je přiznáním se k Bohu, jeho placení je dobré i pro nás samotné. Protože Bůh odměňuje poslušnost svým požehnáním, chce nám žehnat dokonce víc, než my sami po jeho požehnání toužíme. A to požehnání nespočívá jen v duchovní (mnohem důležitější) rovině, ale i v té materiální. Kendall píše, že naprostá většina těch, kdo se rozhodnou platit desátek, nemá po svém rozhodnutí méně peněz než předtím. Jde zase jen o to jedno, nebát se riskovat. A já mohu dosvědčit, že to skutečně funguje.

Proč ale hlavně tohle píšu? Protože vím, že těch dobrých zkušeností máme v církvi celou řadu. Pojdme se o ně podělit, povzbuzujme se navzájem a pomáhejme si. Protože tam, kde Bůh vidí upřímnou snahu o něco dobrého, k tomu dílu se přiznává!

Jana Krajčířiková

Ježíš a peníze

Ježíš mluvil překvapivě velmi často o penězích. V jeho podobenstvích a výrocích je toto téma velmi časté. Hovořil o podnikání (Mt 25,14-30), o výplatě (Mt 20,1-16), o dlužích (Mt 18,20-35), o rozhazování peněz (L 15,12-14) i o zpronevěře (L 16,1-9).

Ježíš nemluví jen o velkých částkách a horentních sumách, ale vidí hodnotu i těch malých drobných peněz. Žena, která ztratila jeden peníz, jej usilovně hledá (L 15,8-9). Člověk má být poctivý v malém (L 16,10). Musí zaplatit všechno do posledního haléře (Mt 5,26).

Dává za příklad ženu, která vhodila do chrámové pokladny drobný peníz (L 21,1-4). Dala z mála, co měla. Ale člověk má vždycky málo a chtěl by mít víc. Věděl by, jak by s penězi naložil, co všechno ještě by si pořídil a co všechno by mu peníze umožnily. I ten, kdo má hodně, si myslí, že má ještě málo, a chtěl by více. Proto když někdo nezištně druhým dává, tak se v něm projevuje duch Kristovy štědrosti (Sk 20,35).

Tomáš Butta

Co se děje u červnu?

Co se týče červnových pranos-tik, je z nich jasné, že pro budoucí úrodu je nejlepší, když je v červnu teplo a moc neprší.

Z mnohých můžeme vybrat třeba tyto: Chladný květen, červen vlahý - je pro sýpky, sudy blažný. Červen mokry

a studený - bývají žně vždy zkaženy.

Potíž je ovšem

s tím, že když už

v červnu začne

přšet, dost často to

pak vydrží opravdu

nadlouho -

důkazem toho je

asi nejnámější

červnová pranos-

tika, která se vzta-

huje ke sv.

Medardu, jehož

svátek je 8. června:

Medardova kápě, čtyřicet dní kape. Tedy když přší na Medarda, přší pak dalších 40 dní. To už je

skoro jako za biblické potopy, že?

Tak hlavně aby nám nepršelo 1.

června na Den dětí! Dalším

svátkem, který letos připadá na

červen, je Hod Boží svatodušní

a Svatodušní pondělí (6. - 7.

června). Protože datum Svato-

dušních svátků se odvíjí od Ve-

likonoc (50 dní od Hodu Božího

velikonocního), je to rovněž

svátek pohyblivý - jeho datum je každý rok jindy.

Naše církev si připomíná jako významný den 12. červen, kdy v roce 1927 zemřel její první patriarcha a jeden z hlavních zakladatelů, dr. Karel Farský. Církev se každoročně setkává

v sobotu, nejbližší

tomuto datu (letos

tedy 11. června)

v jeho rodném

Škodějově v Pod-

krkonoší, kde byla

v posledních letech

vybudována

přírodní kaple

a několik pěkných

naučných stezek,

včetně dvou pro

děti.

24. června, tedy

přesně půl roku

před narozením Pána Ježíše, si

připomínáme narozeniny Jana

Křtitele.

Dalším významným dnem je 27.

červen, Den památky obětí komu-

nismu, kdy si připomínáme

popravu JUDr. Milady Horákové,

odsouzené v roce 1950 spolu

s řadou dalších lidí ve vykonstro-

vaném procesu, jímž se totalitní

komunistický režim vypořádal se

svými odpůrci.

JK

CESTA

Svatodušní svátky

Svatodušní svátky (nebo také letnice) jsou po Velikonocích a Vánocích třetími nejdůležitějšími křesťanskými svátky, ale pro ostatní společnost jsou asi nejméně známé a srozumitelné. Co si při nich připomínáme?

Víme, že Pán Ježíš se po svém vzkříšení ještě čtyřicet dní ukazoval svým učedníkům, společně s nimi jedl, hovořil a připravoval je na svůj odchod z tohoto světa. Slbil jim, že místo sebe pošle Ducha svatého - Přímluvce, který jim bude pomáhat a radit.

Poté se Ježíš se svými učedníky rozloučil a před jejich zraky na Olivové hoře z našeho světa odešel (Nanebevstoupení Ježíšovo). Učedníci se opět cítili sami a opuštěni.

Deset dní poté však došlo k událostem, popsaným ve druhé kapitole knihy Skutky apoštolů, jež si právě připomínáme o Svatodušních svátcích. Učedníci, zavření v domě, kde bydleli, najednou uslyšeli velký hukot jako od prudkého víchru a nad jejich hlavami se objevily jakoby ohnivě jazyky. Rázem došlo k jejich proměně - přestali se bát, vyšli ven a radostně všem vyprávěli o Ježíšovi a jeho

Nakreslila: Lude Krajiříková

vzkříšení. A co víc - dokázali mluvit tak, že jim rozuměli mnozí cizinci, kteří do Jeruzaléma přišli, a tak přesvědčivě, že spousta lidí se hned od nich nechala pokřtít.

Tento den je proto považován za narozeniny křesťanské církve. Od té doby se církev rozrůstala a šířila do celého světa. A to vše právě díky Duchu svatému, který nám pomáhá, abychom se nebáli, abychom se uměli správně rozhodovat, abychom dokázali srozumitelně a přesvědčivě svědčit o Pánu Ježíši. Působení Ducha svatého se však většinou již nevyznačuje mocným hukotem a ohnivými jazyky. Někdy je jeho hlas velmi tichý a nenápadný - proto musíme dávat velký pozor, abychom ho nepřeslechli - zvláště když je kolem nás tolik jiných a často velmi přesvědčivých hlasů... **Jana Krajiříková**

M o d l i t b a

Pane Ježíši, děkujeme ti, že nám posíláš Ducha svatého, abychom v životě nezabloudili. Prosíme tě, otevři naše uši, abychom jeho hlas nikdy nepřeslechli. Amen.

Kamkoliv půjdeš, půjdu...

... Kdekoliv zůstaneš, zůstanu. Tvůj lid bude můj lidem a tvůj Bůh můj Bohem. Tato slova často zaznívají při manželském obřadu, když si snoubenci navzájem slibují věnost. Ne každý však ví, že jsou převzata z biblické knihy Rút, kde je žena tohoto jména neříká svému snoubenci, nýbrž své tetyni – matce svého muže. Je to krásný příběh, který bych vám nyní chtěla vyprávět...

10. Svatba

Boáz nelenil a hned od brány spěchal do Noemina domku, kde na něj již obě ženy netrpklivě čekaly. Když oznámil Noemi a Rút výsledek svého jednání s bratranec Efraimem, velice se zaradovaly. „Chceš se tedy stát mou ženou?“ otázal se Boáz Rút, i když na první pohled bylo vidět, že je tato otázka nadbytečná. „Ano, můj pane,“ odpověděla Rút a zčervenala jako pivoňka. „Pak tedy není žádný důvod svatbu odkládat,“ usmál se Boáz a dívku k sobě přivínil.

A byla to svatba vskutku velkolepá. Do příprav se zapojili celý Betlém a Boáz na ničem nešetřil – vařilo se, peklo se, rožnilo, svázely se měchy vína, sýr, olivy, datle a filky... Však se také sjelo mnoho hostů i z okolních vesnic a městeček. Všichni se radovali, hodovali a veselili se po sedm dní a sedm nocí. A ještě měsíce a roky potom na tuto skvělou svatbu vzpomínali a vyprávěli o ní svým dětem a vnoučatům. Nebylo člověka, aby novomanželům nepožehnal a nepopiál jim hodně štěstí, zdraví a spoustu dětí. Vždyť Boáz měl

každý rád, protože ke své čeledi byl uznalý a mezi sousedy uznávaný za dobrého a moudrého člověka. I Rút si každý velice oblíbil, protože byla milá a pracovitá. Hlavně však každého dojala její oddanost k Noemi a to, že se rozhodla opustit svůj domov a rodiče a odejít s ní do nejistoty v cizí zemi. Však také Noeminy sousedky jí říkaly: „Vidíš, teď máš zastánce, jakého by ti mohl každý jen závidět. A to díky Rút, která tě má tak ráda, že zůstala s tebou. Taková snacha je lepší než sedm synů!“ Noemi s nimi souhlasila a byla moc ráda, jak to všechno dopadlo, zvláště když viděla, jak je Rút se svým manželem šťastná.

Každý den Noemi děkovala Hospodinu za to, jak její rodině požehnal. A jejich společné štěstí se ještě znásobilo, když se Rút narodilo dítětko. Byl to syn a dostal jméno Obéd, to znamená Ctitel Hospodinův. Tím Boáz splnil závazek vůči zemřelému, aby zachoval jeho jméno.

Tady náš příběh končí. Ale jen zdánlivě, protože nebyl by úplný, kdybychom si neřekli, že Rút s Boázem a jejich rodina

Soutěž o tři knihy

V následujících přesmyčkách jsou ukryty různé druhy příjmu, kterými církev financuji svou činnost. Dokážete je (s pomocí nápovědy) správně vyřešit a vyosat si ze vzniklých slov písmenka do tajenky (podle čísla v závorce)? Tajenku nám se svou adresou pošlete na mail

jana.krajcikova@csh.cz

Když to stihnete do poloviny července, můžete se stát jedním z výherců knížky, jejichž jména otiskneme v srpnové Cestě.

Yzmd (1)	(částečně od státu)
Ryda (2)	(od členů a příznivců)
Jánym (3)	(z vlastních budov)
Věřpekšíp (8)	(na činnost od svých členů)
Situceret (6)	(vrácení zabaveného majetku od státu)
Atecod (6)	(na projekty)
Kírýbys (5)	(bohoslužebně i jiné)

Blahopřejeme výherkyním soutěže z dubnového čísla

(tajenka: *Vítězství nad smrtí*):

Andělka Jindrová z Příbrami

a Vilemínka Sladkowská ze Zlína

Neobyčejné rostliny

Mateřídouška

Touto básní bych chtěla naznačit, jak důležité je svou mámu mít.

Díky za lásku tvoji, co mi stále dáváš. Už od narození se o mě dobře staráš.

Díky za tvé ruce, obětavé srdce.

Díky za tvou péči.

Odpusť mi občas, že nedám na tvé řeči.

Odpusť, že najevo ti nedávám, že jsem ráda za to, že tě mám.

Pak si začnu uvědomovat, že tu nebudeš vždy stát,

že se budu muset sama rozhodovat, že se za mě už nebudeš moci prát.

Začínám si uvědomovat, že bych měla svoji lásku najevo ti dát.

A proto ti chci dát tuhle květinu na důkaz lásky,

protože jsem ráda, že jsi tu.

Je to mateřídouška,

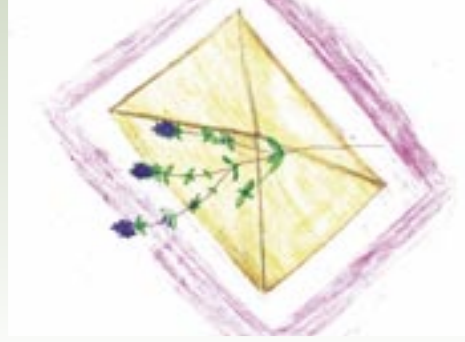
květina od srdce pro mámu,

protože tě jako jedinou

navždy milovat budu!

Miriam Chytilová

(Ne)obyčejné rostliny

Ilustrace Miriam Chytilová

Malánská: Lucie Krajčířiková

jsou v dějinách Izraele velice důležitými postavami. Už Boázova matka se hrála velmi významnou roli – a to při dobytí Jericha. Není to totiž nikdo jiný než Rachab, žena, která u sebe ukryla izraelské zvědy a zachránila je před smrtí. Když pak Izraelci Jericho dobyli, připojila se s celou rodinou k Hospodinovu lidu. Její příběh najdete v biblické knize Jozue.

A když se podíváme na jména jejich potomků, určitě vám také budou povědomá: Obědův syn se totiž jmenoval Jíšaj a jedním z jeho synů byl David – ano, izraelský král David, který již jako

chlapec porazil obra Goliáše. Vzpomínáte, jak byl prorok Samuel poslán k Jíšajovi, aby pomazal jednoho z jeho synů jako budoucího krále, a Bůh překvapivě vybral toho nejmladšího? A pokud půjdeme ještě dál, zjistíme, že z rodu krále Davida pochází i sám Ježíš. Je to krásný příklad Božího plánu, který je připraven dlouho a dlouho dopředu. Ani Rachab, ani Rút, ani Boáz určitě netušili, jaký ten plán je a co s nimi Bůh zamýšlí, všichni se jím však nechali pokorně vést. V tom jsou pro nás příkladem.

Jana Krajčířiková

Jak zvirátkka potřebovala peníze

Na velké pasece se sešla skoro

všechna zvirátkka, která v lese žila.

Všichni byli velmi vážní, protože

pohled, který se jim naskýtal, byl nes-

mírně žalostný. Les napadl kůrovec

a bylo nutné jeho velkou část vykácet.

Všichni obyvatelé z postižené oblasti

se museli přestěhovat do nezasazené

části lesa. Což o to, s tím si zvirátkka po-

radila, nicméně teď stála nad dalším

problémem.

„Musíme tu rychle zasadit nové

stromky, aby se les co nejdříve ob-

novil!“ prohlásil medvěd.

„Proč to neudělají lidé?“ zeptal se vlk.

„Asi by to časem udělali, ale trvalo by

to příliš dlouho. A to si nemůžeme do-

volit,“ vysvětloval medvěd.

„Tak dobře, pustíme se do práce,“

odhodlaně prohlásila liška.

„Vykopeme ve zdravé části lesa se-

menačky a přesadíme je sem.“

„To bohužel nestačí,“ řekl jí na to med-

věd. „Hlavně proto jsem vás sem poz-

val. Když sem dáme zase jen smrký,

může se kůrovec za pár let vrátit.

Musíme tu zasadit hlavně listnaté

stromy a taky borovice. A problém je,

že jejich semenáčky nemáme,

musíme je koupit. Potřebujeme získat

peníze.“

„Já prosím trvám na tom, že o tyhle

věci se mají postarat lidi!“ rozčiloval se

vlk. „Proč pořád musíme všechno řešit

za ně?“

„Neřešíme to za ně, je to přece náš

les,“ oponoval medvěd. „Když jen

budeme sedět se založenými

rukama, nových stromů se možná

dočkají až naše vnoučata. Trvám na

tom, že aspoň částečně si musíme po-

moct sami. Otázka je, kde sehnat

peníze na stromky. Má někdo nějaký

nápad?“

„Tak prodáme ten kus lesa za po-

tokem,“ navrhl vlk. „Zvirát tam je málo,

mohou se přestěhovat k ostatním.

Když se les vykácí, za dřevu získáme

peníze.“

„Tak to tedy ne!“ vykřikla liška. „Vždyť

je to část našeho domova! Ten les tu

roste stovky let a ty ho chceš jen tak

vykácet! Vždyť pasek máme dost i bez

toho! A bude trvat dlouho, než zase

zarostou!“

„Co se tak rozčiluješ?“ divil se vlk. „Jak

tedy chceš jinak sehnat peníze?“

Prodáš snad svůj kožíšek?“ zeptal se

posměšně. „Vždyť zvířát obecně stejně

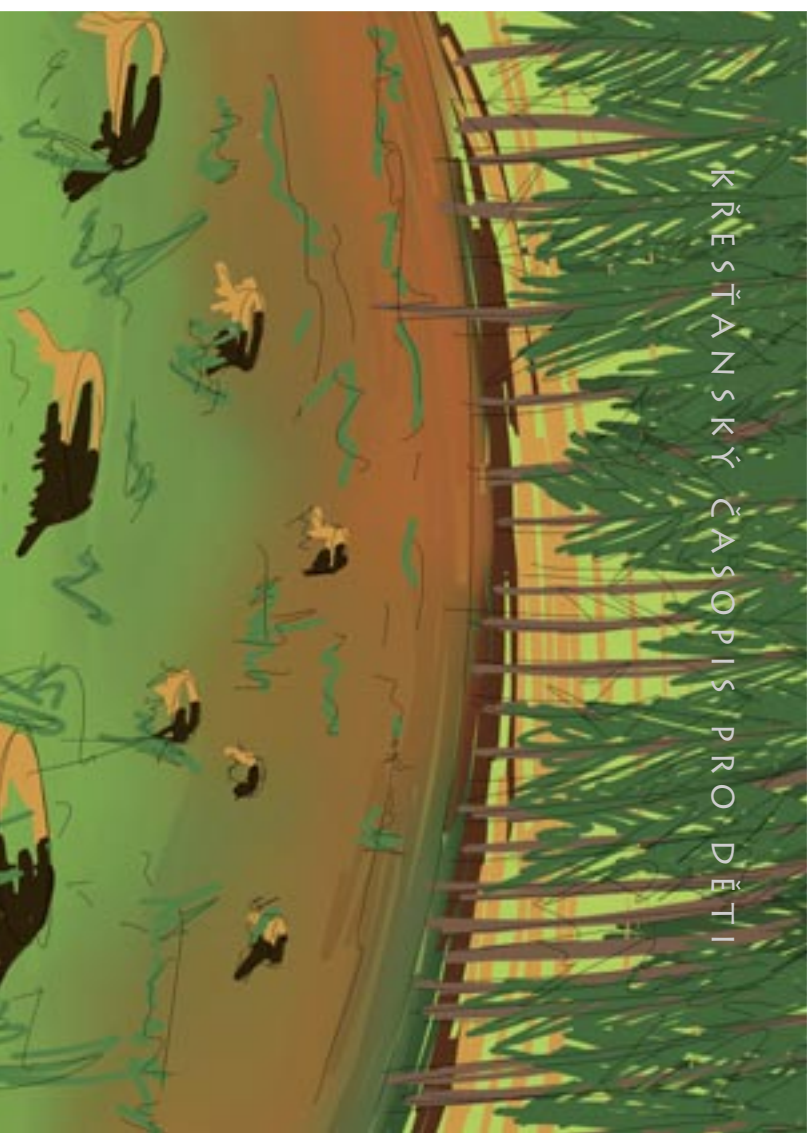
ubývá, tak už nepotřebujeme mít les

tak veliký.“

„No tak to už rovnou nemusíme řešit

ani tuhle paseku, ne?“ vložil se do

toho se smíchem jelen. „Však my se do

Nakreslila: Lucie Krájetřilková

zbylého lesa nějak vejdemme a prostě

už nebudeme tolik běhat a mít tolik

mláďat, takže nám to bude stačit...“

„To nemyslíš vážně?“ vykukla na něj

oči liška.

„Nehádejte se,“ napomenul je med-

věd. „Má někdo nějaký jiný nápad?“

„Co kdybychom sbírali a prodávali

borůvky a maliny?“ nesměle navrhla

zajčice.

„Ano, a taky léčivé byliny a houby!“

doplnila ji srnka.

„To je strašně pracné a bude to trvat

hrozně dlouho,“ namítl ježek.

„To je určitě pravda,“ souhlasil med-

věd. „Je to práce pro mnoho zvířát, na

druhou stranu se ale může zapojit

opravdu každý – i ti nejmenší!“

„Však můžeme paseku zalesňovat pos-

tupně – částečně z vlastních se-

menáčků, část budeme postupně

přikupovat – a ty se pak za pár let už

také budou samy množit,“ přemýšlela

nahlas liška.

„Ale stejně je to hrozná práce,“ trval na

svém vlk.

„To určitě je. Víte co, pojďme o tom

hlasovat,“ navrhl medvěd. „Na tuhle

stranu ať jdou všichni, kdo chtějí

peníze vydělat sběrem plodů a bylin.

Dávají tím současně najevo, že jsou

ochotni se do této práce zapojit. A na

druhou stranu se postaví ti, kdo chtějí

raději prodat kus našeho lesa.“

Co myslíte, jak hlasování dopadne?

Jana Krajčřílková

ANKETA

Zeptali jsme se biskupů Církve československé husitské:

- 1) Jaká je ve Vaší diecézi aktuální strategie pro nakládání s finančními prostředky? Co je pro Vás v oblasti hospodaření největší výzvou?
- 2) Do jaké míry podporujete v rámci diecéze sociální a dobročinné projekty?
- 3) Ze kterého hospodářského či jiného projektu v poslední době jste měl radost?
- 4) Můžete nám popsat Vaši konkrétní vizi do budoucna v oblasti hospodaření?

1) Jsou to především investice do majetku církve, do tzv. „Dědítví otců“. Druhou část tvoří zásada „žádné dluhy“. Největší výzvou je teď

pomocí developerů využít pozemky ve velkých městech.

2) Jsme asi jediná diecéze, která má tak velký rozsah podpory diakonie. Máme hospicovou péči, chráněné dílny v Borovanech a Trhových svinech, ubytovali jsme desítky ukrajinských rodin, soustředíme se na pomoc rodinám v sociální nouzi. Otevřeli jsme další diakonické středisko. Podporujeme setkávání rodin, dětské tábory a v neposlední řadě pomáháme právními službami duchovním ve finanční nouzi. Je toho tolik, že bych to zde ani nemohl zmínit, od ubytování slabých, až po spolupráci s organizacemi mimo ČCŠH.

3) Asi největší radost nám dělá budování Křesťanské vysokoškolské koleje, ale i třeba nákup a darování ledniček a notebooků nemajetným.

4) Za prvé je v naší prioritě Kristus. Na druhém peníze! Víte sami z evangelia, co říká Ježíš o zajištění budoucnosti, o starostech, které to přináší. Ale naivní rozhodně nejsme. Chceme budovat na našich farych byty, rozhodně se jako nejchudší diecéze musíme držet při zemi a megalomanským projektům nevěnovat tolik pozornosti. Ve většině obcí chceme zavést desátky, aby se na hospodaření mohli podílet i věřící.

Filip Štojdl
Plzeňský biskup

1) Naša diecéza bola od roku 1938 v Slovenskej republike zakázaná, v roku 1988 došlo k obsadeniu prvým farárom. Diecéza sa rozprestiera na celom území Slovenska. Pracujem zatiaľ s dvoma rozpočtami, a to z rozpočtom Ministerstva kultúry SR a rozpočtom troch nábožen-

ských obcí. Kúpili sme dom na Jozefskej 8, ktorý generálne opravujeme. V danom objekte je päť bytov k prenájomu, modlitebňa a cirkevné kancelárie.

Po dokončení prestavby bytov bude základným zdrojom financii prenájom týchto bytov.

2) Naša cirkev zatiaľ nemá priestory a ani finančné prostriedky na dobročinné projekty. Zatiaľ nemôžeme poskytovať žiadne financie na dobročinné účely.

Náš jahen Libor Klenovský pracuje pre krízovú linku pomoci.

3) Potešili sme sa, že sme kúpili dom na Jozefskej, ktorý je dnes centrom sídla cirkvi a každá rekonštrukcia, ktorú urobíme, nás teší.

4) Do budúcnosti nemáme zatiaľ žiadnu víziu. Neprišlo ešte k odlúke cirkvi od štátu. Financie budú pochádzať z cirkevného majetku piatich bytov Jozefská 8.

Jan Hradil
Slovenský biskup

o 5 % štátneho príspevku na mzdy. Preto, dá-li Pán a vše půjde tak, jako dosud, v roce 2030, až se příspěvky státu zcela zastaví, věřím, že budeme moci zcela převzít financování mezd duchovních.

2) Již od roku 2001 jsme založili Husitské centrum, o. p. s., které diecéze stále zásadním způsobem podporuje. Přispěli jsme na nízkoprahové centrum a další aktivity sociální pomoci na Žižkově v řádech mnoha milionů korun. Diecéze podporovala také dlouhou dobu psychologickou a psychiatrickou diecézní poradnu a v neposlední řadě zřídila Husitský dětský domov Dubenec, který za pár let oslaví 20 let své existence.

Mám obrovskou radost také z toho, že jsme s br. farářem Oswetem v roce 2009 otevřeli projekt Afrika Africe. Děkuji všem duchovním, členům církve, ale i mnohým jednotlivcům a sympatizantům i jednotlivým třídám různých škol, že přispívají na vzdělávání keňských žáků a studentů. Plnou podporu mají také aktivní střediska Husitské diakonie a aktivity jednotlivých náboženských obcí (Dům na půl cesty v Michli, dále v mnohých obcích sběr šatstva, sociální pomoc potřebným, dobrovolníci, potravinová banka ad.).

3) Mám radost z toho, že díky financování mezd mohou naši duchovní nadále působit v tomto světě a zvěstovat radostnou zvěst! Díky za každý projekt, kterých máme v diecézi již, pokud mě paměť neklame, přes padesát. Díky za velké projekty bytů i malé opravy a vytvoření nových bytových či nebytových prostor na mnohých farych, které dříve byly neopravené a vybydlené. Díky projektům jsou opravené a mnohé náboženské obce mají příjmy v řádech desítek tisíc za měsíc a tím mohou spolufinancovat ten obrovský propad 15 milionů Kč, které stát přestal vyplácet na mzdy duchovních!

4) Vizi máme zcela zřetelnou a jasnou, jak v diecézní hospodářské komisi, tak i v diecézní radě. Udržet tento trend, opravovat farní budovy a budovat v nich nové byty, stavět a opravovat všude tam, kde naši otcové již měli projekty. Velkou naději vkládám společně s náboženskou obcí

1) Strategie je jasná, využít svěřené finanční prostředky k investicím a z jejich výnosů financovat stále se zmenšující příspěvků státu na mzdy duchovních tak, abychom nemuseli propouštět duchovní, prodávat kostely a fary či omezovat dostupnost duchovní služby pro společnost. Již bezmála 10 let se nám to díky nezměrnému úsilí mnohých pracovníků úřadu i těch, kteří v náboženských obcích spravují nějaký projekt, daří! Vždyť z původních 43 mil Kč na mzdy v roce 2015 dostává nyní pražská diecéze jen bezmála 28 mil Kč (-35 %). Každý rok přicházíme

chom nemuseli propouštět duchovní, prodávat kostely a fary či omezovat dostupnost duchovní služby pro společnost. Již bezmála 10 let se nám to díky nezměrnému úsilí mnohých pracovníků úřadu i těch, kteří v náboženských obcích spravují nějaký projekt, daří! Vždyť z původních 43 mil Kč na mzdy v roce 2015 dostává nyní pražská diecéze jen bezmála 28 mil Kč (-35 %). Každý rok přicházíme

Praha 2 do nové stavby multifunkčního domu podle projektu našeho bratra architekta Ladislava Čapka z roku 1933. Mám také velký sen postavit na výstupu z metra Vysočanská, kde má naše náboženská obec pozemky, multifunkční dům ve tvaru kalichu, s prostředním výtahem a v horní části kalichu kostel a zahradu s výhledem na celou Prahu. Snad Hospodin dá a bude se nám v oblasti hospodaření nadále dařit, a to nejen nám, ale i ostatním bratřím a sestrám v jiných diecézích. Jen tak budeme moci sloužit lidem této země Božím slovem a předávat naději věčného života již do tohoto světa! A tak se odevzdáváme do Boží náruče a prosíme Hospodina o požehnání nad vším našim konáním!

David Tonzar
Pražský biskup

1) Strategie je stále stejná a souvisí s tím, že jako církev jsme především nositelé evangelia. Jistěže to také znamená, že musíme myslet i na hmotné zajištění, aby

naše služba Bohu a lidem mohla být skutečným přínosem. Nemůžeme se spoléhat na sérii různých improvizací a jako instituce bychom měli vyzařovat jistou stabilitu, i přes všechny pozemské nejistoty. A co je největší výzvou? Z vnějšího pohledu církve fungují jako „neziskovky“, to nutně znamená, že náš „byznys“ není v hromadění hmotného zisku, ale v prezentaci myšlenky, kterou představujeme. Narážíme nutně na lhostejnost, nezáměr společnosti a zdá se, že je čím dál tím větší, což je nepochybně i tou největší výzvou dneška.

2) V rámci diecéze se snažíme především pamatovat na zařízení, která jsou spjata přímo s životem našich náboženských obcí, jsou to: Domov u Spasitele ve Frýdlantu, Terénní a pečovatelská služba v Semilech, Ambra a Kabinet Trojzemí.

Každým rokem naše diecézní rada vyhodnocuje žádosti do Fondu rozvoje, který je určen pro tuto oblast. Uvědomujeme si, že finanční pomoc církve je čímsi, co vyjadřuje naši spoluúčasť, která nemusí být nutně ohromující, ale je zároveň významným duchovním podpory.

3) Letos jsme v diecézi koupili bytový dům v Liberci a začali s přípravou nut-

ných stavebních úprav. Bohužel vstoupila i do tohoto děje válka na Ukrajině, a tak jsme dům prozatímně nabídli ukrajinským příchozím, kterých je tam nyní ubytovaných na třicet. Radost mám tedy z toho, že můžeme alespoň trochu pomoci. Velmi také oceňuji sestry a bratry ze zdejší náboženské obce, kteří se zapojili, a zvláště bratra architekta Vojtěcha Stoklasu, jenž vedle stavební přípravy je zároveň tím, kdo vše kolem domu v Liberci a lidí z Ukrajiny organizuje.

A ještě připojuji jednu zmínku, což sice není tak docela hospodářský projekt, ale těší mě, že myšlenka královéhradecké zvonohry dostává reálnou podobu. Jedná se o první koncertní zvonohru v Čechách a od června začíná její stavba ve věži Sboru kněze Ambrože. S tím je spjata i úprava zdejšího areálu a další záležitosti, které voní prací a životem.

4) Mnohé se za těch takřka třicet let, co jsem v církevní službě, změnilo a budoucnost přinese vnější změny ještě zřejmě výraznější. Docela jistě nyní vnímáme, jak je svět v pohybu. Válka, pandemie, inflace jsou veličiny, jež nám ukazují, že naše vize mohou vzít rychle za své (a je nutné si i přiznat, že o církve alespoň u nás v Čechách nikdo příliš nestojí). Základem však stále je a nejen pro pozemské hospodaření, duchovní život v konkrétní náboženské obci. Tímto vztahem vyjadřujeme naše pouto mezi Bohem a lidmi. Církev potřebuje, aby náboženské obce měly své zdroje pro vedlejší hospodářskou činnost a příjmy z bytů, nebytových prostor pomáhaly životu a spolupodílely se i na mzdovém fondu. Bude čím dál tím více zapotřebí, aby církev mohla přidržet své duchovní ve službě a oni měli na ni čas. Diecéze nemůže být samochoďným strojem pro zajištění platu. Vize hospodaření jak s hmotnými statky, tak i s lidským potenciálem, musí vycházet z hledání cest služby, z pokory a lásky, v níž se i přes všechny změny světa nemusíme bát.

Pavel Pechanec
Královéhradecký biskup

1) Peníze zhodnocujeme tak, aby přinášely užitek. Výzva je jasná – pokrývat náklady na mzdy z vydělaných prostředků, abychom nemuseli sahat na samotný základ a dotovat je.

2) Máme pod diecézí zřízený sociální fond, ze kterého můžou jednotlivé obce čerpat peníze na podporu sociálních projektů dlouhodobého charakteru. V rámci „ukrajinské krize“ máme pro diecézi ubyto-

vaných kolem třiceti maminek s dětmi z Ukrajiny. A dalším desítkám jsme pomohli najít ubytování v jiných prostorách.

3) Mám radost, že se nám hospodářsky vcelku

dobře daří. Mzdový fond doplňujeme průběžně. Ve Střelcích vybudovala farářka Anička Štěpánková za pomoci diecéze sociální bydlení. Fara se komplet zrenovovala, vznikly nové byty a nová modlitebna. A máme rozběhlé další projekty v Třebíči s rabinátem, v Brně Řeckovicích, v Králově Poli...

4) Naše vize se opírá o již zakoupenou nemovitost v Brně na Údolní, pak investice do fondů, které nám přinášejí trvalý zisk, a také zhodnocování vlastních nemovitostí tak, aby vydělávaly. Jako nejdůležitější tedy vnímám zodpovědné hospodaření, rozumně investované peníze a podporu životaschopných projektů a nápadů. V tomhle musí být souhra. Základ má být pak pokrytí nákladů na mzdy duchovních a také rozvoj diecéze v oblasti sociální a misijní. Podpora diakonie, komunitních center, klubů na farách.

Juraj Jordán Dovala
Brněnský biskup

1) Naše církev se vydala cestou k hospodářské soběstačnosti. To je cesta nezbytná a realistická, oproti pasivnímu spoléhání se na štědrý podporu státu z jeho roz-

počtu, který však souvisí s konkrétní politickou i ekonomickou situací. K moci se mohou dostat strany či hnutí, které nepovažují církev za dostatečně významnou, a také ekonomická situace státu nemusí být příznivá. V případě kritického stavu ekonomiky státu by prostředky pro církev byly zřejmě tím posledním, na co by stát chtěl dávat, když by se jich nedostávalo v jiných oblastech. Církev se proto musí dokázat postarat sama o sebe, a ještě by měla mít k dispozici prostředky na podporu potřebných a pro sociální aktivity. Církev bude mít tolik duchovních a pra-

covníků, kolik jich sama bude schopna zajistit, a to jak v diecézích, tak v ústředí církve. Tato změna vedoucí k plné odpovědnosti za ekonomické zajištění církve, včetně platů duchovních a pracovníků církve, je již sama o sobě velkou výzvou.

2) Sociální a dobročinné projekty naší církve zastřešuje Husitská diakonie, která se vztahuje k celku církve. V těchto sociálních a diakonických aktivitách je důležitá jak profesionalita pracovníků, tak také dobrovolnost a spontaneita. Tato dobrovolnost a spontánnost se v nebyvalé míře projevil v situaci, kdy jsme byli postaveni před naléhavou výzvou pomoci lidem postiženým válkou na Ukrajině a prchajícím před ní. Svá srdce i prostory jim otevřeli mnozí lidé naší společnosti, také církve i naše náboženské obce a jednotliví věřící. Ústředí naší církve má ve vlastnictví nebo spravuje některé objekty, které se staly místem pro ubytování a zázemím pro tyto válečné uprchlíky, včetně apartmánu pro biskupy. Zázemí našli v koleji v Praze 3 – Žižkově. Připravili jsme pro ně prostory v rekreačním zařízení Betlém v Jánských Lázních i v nepamátkovém objektu v Husinci ve spolupráci s městem.

3) Naše církve vlastní pozemky ve Škodějově v Podkrkonoší. Původně patřily rodině zakladatele naší církve dr. Karla Farského. Na části těchto pozemků jsme uskutečnili ekologický projekt zadržování vody v krajině a vytvořili eko-výchovnou stezku. Přijížděli tam pravidelně i příležitostně lidé z Prahy, spolupracovníci z ústředí, a dobrovolně pracovali na obnově přírodního areálu. Místo bylo zprvu nevlidné, zarostlé, plné odpadků a černých skládek. Postupně se měnilo lidským přičiněním v prostředí, kde může vyniknout krása a malebnosti, ale i drsnost podkrkonošské krajiny.

4) Pro naši církve bylo od jejího počátku vždy důležité ekonomické zabezpečení. Vidíme to na skutečnosti, že vedle kostelů

se stavěly i bytové domy. Nájmy tvoří důležitý podíl příjmů. Tak tomu bude zřejmě i do budoucna. Jestliže se z finanční náhrady odpovědně investuje do vlastního majetku, tak je to dobrá cesta. Tyto prostory slouží lidem a současně jsou pro církve zdrojem příjmu. Některé naše objekty budou mít výrazně tento ekonomický charakter, vedle staveb s funkcí především liturgickou a pastorační. Finanční prostředky mají sloužit k podpoře vlastního poslání církve, které je náboženské a duchovní povahy. Církve žije v tomto světě, kde ekonomika se podstatně dotýká lidského života. Nejde o to se majetku zbavovat, ale zhodnocovat jej a najít jeho smysluplné využití tak, aby mohl sloužit církvi k jejímu poslání i mnohým dalším aktivitám. Vedle těchto zdrojů – příjmů z nájmu jsou i další významné zdroje. Těmi jsou zvláště příspěvky, sbírky a dary z vděčnosti, které neztratí nikdy na významu, neboť jsou autentickým výrazem vděčnosti společenství církve i každého věřícího. Jak to vyslovuje apoštol Pavel: „Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh“ (2 K 9,7).

Tomáš Butta
Patriarcha

1) Pokračujeme v konzervativním kurzu, což jsou teď např. termínované vklady a investice do vlastního majetku. Nepouštíme se do ničeho riskantního, odoláváme lákavým pokušením na první pohled lehce nabytých zhodnocení, snažíme se o prozíravost a moudrost.

2) V současné době vyhodnocujeme dva projekty sociálního bydlení, kdy šlo čerpat z dotací EU. Přinesou možnost bydlení sociálně znevýhodněným občanům v nově zrekonstruovaných budovách. Podporujeme finančně např. sbírky vyhlášené Husitskou diakonií. Nemluví o dalších aktivitách v náboženských obcích, jako

je zřízení adaptační skupiny pro ukrajinské děti v Husově sboru v Olomouci. Ještě si s velkou vděčností vybavuji, jak jsme třeba v Husově sboru v Ostravě Po-

lance sbírali šaty, obuv a další věci pro potřebné... Ten zápal a nadšení při společném bohulibém díle nás naplnily radostí. Taky si ale uvědomujeme, že je v této oblasti vždy co zlepšovat.

3) Určitě z diecézní poutě do Přerova, o které jsme čtenáře nedávno informovali, a tímto bych chtěl ještě jednou poděkovat všem spolupracovníkům, organizátorům i věřícím, kteří se jí zúčastnili. Paradoxně z hlediska vynaložených peněz skončí pro diecézi ve ztrátě. Tak to vidíte. Nicméně společná bohoslužba, stolování, neformální setkání, sdílení – k nezaplacení.

4) Je to pořád stejné. Obezřetné zacházení s financemi, s citlivým rozlišením, co je v našich silách a co už přesahuje naše možnosti. Využívat dotací a grantů obcí, měst a krajů. To na úrovni náboženských obcí i diecéze. Možná nás situace v budoucnu donutí více spolupracovat s ostatními diecézemi, to mi zatím chybí a přitom by to bylo přirozené. Nesmíme zapomínat, že největším bohatstvím církve jsou věřící – obětaví, věrní a zbožní křesťané. Ty však taky někdo musí učit, získávat, doprovázet! Není tak důležité, co chceme a co máme, ale kým jsme a zda dokážeme pokorně přijímat ztráty i nálezy. Aby našemu konání v jakékoli oblasti života mohl Bůh požehnat.

Tomáš Chytil
Olomoucký biskup

Lekce o hospodaření udělená synovi

„Šel jsem kolem pole muže lenivého, kolem vinice člověka bez rozumu, a hle, byla celá zarostlá plevellem, celý její povrch pokrývaly kopřivy a její kamenná zeď byla pobořena. Když jsem na to hleděl, vzal jsem si to k srdci, přijal jako napomenutí to, co jsem viděl: Trochu si pospíš, trochu zdrímneš, trochu složíš ruce v klín a poležíš si a tvá chudoba přijde jak pobuda a tvá nouze jako ozbrojenec“ (Př 24,30-34).

Na první přečtení dobře srozumitelná lekce o hospodaření přináší při pozornějším vhledu užitečně podněty k analýze starozákonních textů a k přemýšlení o ekologii, o spiritualitě i o výchově nové generace. V Př 24,30-32.34 čteme přímou řeč, do níž je vloženo přísloví. Přímá řeč je adresována synovi a představuje osobní

svědectví rodiče či učitele (obecně autora). Má funkci ilustrace předtím formulovaného principu: „Zajisti své dílo venku, starej se o ně na svém poli a potom si postavíš i dům“ (Př 24,27). Zde autor přímé řeči stanoví synovi postup úkonů a tím důležitost řádu v životě. „Dům“ je možné stavět až po zajištění obživy. Je-li „pole“

ovšem metafora pro vnější svět, je „dům“ metafora pro svět vnitřní – jak pro obydlí, tak pro rodinu. V kontextu se zveřejní předchozích přísloví by „pole“ také mohlo představovat ohled na prospěch většiny (společnosti), kdežto „dům“ zase péči o soukromí. Věta „potom pro sebe postavíš dům“ formuluje zaslíbení jako motivaci pro syna k jednání. Znamená, že píše o „pole“ (místo obživy) se bohatě zhodnotí, přinese mnohonásobný a trvalý užitek.

Řeč v první osobě jednotného čísla posiluje autenticitu svědectví autora sdělení. Čtyři slovesa v Př 24,32 („uviděl jsem, položil jsem si to na srdce, užíval jsem, vzal jsem si ponaučení“), jimiž autor vyjadřuje své prozření, popisují vysokou míru osobní angažovanosti a představují klíčové sdělení této lekce. Důraz na evidenci, jak je vyjádřen zdvojením sloves vidět a hledět, je návodný: autor chce synovi být příkladem v tom, jak pozorně je třeba registrovat své okolí. Reakce by pak měla být dvojitá: „kladu na srdce“ a „přijímám disciplínu“. Jedno sloveso vyjadřuje dávání, druhé brání, tedy dva základní duchovní pohyby popisující pulzování života a jeho spirituální rozměr.

Současně tím autor ještě prakticky ukazuje péči o vlastní „srdce“ a vůli žít v disciplíně. Reference autora tedy není jen výpověď o jednorázové zkušenosti a reakci na ni, nýbrž i praktická ukázka principu, jak je třeba se z okolností soustavně učit, jak docházet k trvalému poznávání. Ba přímo k duchovnímu prozření, tj. ke spatřování skrytého Hospodinova jednání v celém dění. Boží jednání popisuje autor ovšem jen nepřímou jako jednání skryté, když stav zídky „vinice“ vyjadřuje trpným rodem („byla zbořená“). Je to zjevná narážka na Hospodinův výrok: „pobořím její zídky“ (Iz 5,5) a na žalmistovu modlitbu, na otázku adresovanou Bohu: „proč pobořils její zídky?“ v Ž 80,13. Proto své osobní svědectví autor ještě doplňuje o aplikaci (Př 24,33-34) na téma pracovitost (lenost) a hospodaření, kterou opět formuluje jako naučení pro syna: chudoba a nouze jsou totiž trvalé a reálné hrozby.

Jak jsme již uvedli, autor svou osobní zkušeností synovi ilustruje a vysvětluje svůj pokyn pečovat o své pole z Př 24,27. A později bude tato ilustrace ještě shrnuta upozorněním na stejný princip formou přísloví v Př 28,19: „Kdo obdělává svou půdu, nasytí se chlebem, kdežto kdo následuje povaleče, nasytí se chudobou.“

K vyburcování syna však autor používá ještě tři další příklady, které se ovšem v přímé řeči k synovi objevily již dříve: (a) „muž líný“ - lenoch (viz Př 6,10-11); (b) „muž štítu“ (ČEP ozbrojenec) v Př 6,11; 24,34; (c) člověk (doslova) „strádající srdcem“ - „Lenoch“ (Př 24,30) nedělá nic, „strádající srdcem“ (Př 24,30) je ve

vleku cizí ženy a „muž štítu“ (Př 24,34) se o „vinici“ ani o „pole“ nestará proto, že nosí „štít“. Všechny tři postavy jsou paralelní, resp. jde o trojí charakteristiku jednoho člověka (další charakteristikou této postavy je pak stav jeho „pole“). „Pole a vinice“ těchto postav jsou proto nepoužívaná a všichni tři jsou pro syna odstrašujícím příkladem.

Nestarat se o to své, nevykonávat své poslání a nepoužívat dědictví po otcích lze ovšem číst i jako příměr popisující nezapojování se do procesu ústní tradice. „Pole“ i „dům“ totiž může představovat metaforu pro předávanou moudrost (lekce synovi).

Přímá řeč s příběhem a vyústěním do poučení však mezi lekcemi synovi v knize Přísloví zaujímá zcela ojedinělé postavení: je to příklad či spíše ilustrace procesu vzniku přísloví. Tento proces má čtyři kroky: (a) osobní zkušenost; (b) prozření (osvětlení, spatření, zjištění); (c) svědectví o hlubším rozměru spatřené skutečnosti v Př 24,32: „chci to uchopit (podržet), já položím srdce své a uvidím, přijmu kázeň“. Je to současně výraz vůle a závazku; (d) vyvození obecně platného poučení, které je v hebrejštině formulováno jako přísloví (Př 24,33) o tom, že stačí jen trochu spánku, lenosti a užívání si, aby nastala katastrofa (Př 24,34).

Autor synovi na sobě představuje schopnost samostatně reflektovat danou (spatřenou) skutečnost (poučit se z ní), uložit ji v sobě a vyvodit z ní následky, neboli převést ji do svého života: „a chtěl jsem to uchopit (podržet), položil jsem srdce své a viděl jsem, přijal jsem kázeň“. Tak se autor staví před syna do pozice jeho vzoru, následováníhodného příkladu a duchovního průvodce...

Upozornění na katastrofu (Př 24,34) jako následek neodpovědného hospodaření pak ještě naléhavost této lekce zvyšuje, byť pro syna to není nová informace. Slyšel ji již v Př 6,10-11, v pokynu „nemiluj sen, ať nezchudneš!“ (Př 20,13) a v četných předchozích příslovích. A znovu se s ní setká v souboru následujících přísloví (Př 26,13-16) a v přímé řeči o aplikaci na téma hospodaření (Př 27,23-27). Z toho vyplývá, že se autor pokouší syna mobilizovat soustavně. Stále se snaží narušit synovy stereotypy a přimět jej k samostatnému přemýšlení, k odpovědnému chování ve společnosti a k samostatné aktivitě: aby mu nebylo jedno, jak vypadá to, co mu bylo svěřeno (to má dnes ekologický náboj). Aby si to také vzal k srdci. A aby z toho vyvodil důsledky dříve, než „přijde jako pocestný chudoba tvá a nouze tvá jako muž zbrojný“ (kral.). Není třeba snad doříkávat, že užíváním si, ignorací neblahého stavu a neschopností se poučit člověk své chudobě a nouzi nadbíhá.

Jiří Beneš

Boháč optikou římské společnosti

Svým učedníkům řekl: „Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že špatně hospodaří s jeho majetkem. Zavolal ho a řekl mu: ‚Čeho ses to dopustil? Slož účty ze svého správcovství, protože dále nemůžeš být správcem.‘ Správce si řekl: ‚Co budu dělat, když mne můj pán zbavuje správcovství? Na práci nejsem, žebrat se stydím. Vím, co udělám, aby mne někde přijali do domu, až budu zbaven správcovství!‘ Zavolal si dlužníky svého pána jednoho po druhém a řekl prvnímu: ‚Kolik jsi dlužen mému pánovi?‘ On řekl: ‚Sto věder oleje.‘ Řekl mu: ‚Tu je tvůj úpis; rychle sedni a napiš nový na padesát.‘ Pak řekl druhému: ‚A kolik jsi dlužen ty?‘ Odpověděl: ‚Sto měr obilí.‘ Řekl mu: ‚Tu je tvůj úpis; napiš osmdesát.‘ Pán pochválil toho nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Vždyť synové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější než synové světa. (Lukáš 16,1-8)

Kolorit podobenství Lukáše 16,1-8 je městský a vypadá to, že podobenství je o boháčích, kteří podnikají se zemědělskými komoditami. Pozemky mohou mít na svých farmách na blízkém venkově, anebo i dále, neboť Římané vlastnili venkovské farmy a domy. Sami na půdě nepracovali. Měli otroky a správce.

Boháč ze druhé půle 16. kapitoly Lukášova evangelia (v. 19-31) je pohádkově bohatý. Má luxus každý den. I on může být farmář, majitel půdy, saducej, či příslušník kněžského rodu, který podniká. Joachim Jeremias ukazuje, že kněžské rody v Jeruzalémě intenzivně podnikaly. Děj těchto podobenství (ač jsou

to fiktivní minipříběhy) by klidně mohl být zasažen do Pompejí. To byla úrodná oblast, kde žili bohatí majitelé farem, stály tam vily císařů, čile se obchodovalo a na farmách byly tisíce otroků. Oblast vynikala v pěstování obilí, ale i ovoce a vinné révy. Děj by se dal samozřejmě zařadit i do helenizovaných palestinských měst, anebo měst řeckých. Boháči obchodující se zemědělskými komoditami, obilím či olejem byli všude.

Tyto boháče si představit v bohaté společnosti nebo oblasti Kampánie není problém, což nalezené mozaiky a budovy v Pompejích potvrzují. V Pompejích hrál patronát důležitou roli. Úspěšní otroci s uměním ceněných profesí zde byli začleňováni do vyšších vrstev, ač samozřejmě ne všichni. Ti obyčejní na straně druhé hynuli na farmách v důsledku těžké práce. Problém byl ale i v tom, že bylo hanebnou římskou praxí poskytovat půjčky s nehorázným úrokem. Částka se každé dva roky zdvojnásobila, což víme od Seneky. Římané zaváděli tuto praxi i na dobytých územích, což se neobešlo bez drastických prostředků a pádů do otroctví... Lukáš aktualizoval Ježíšovo podobenství pro svou globalizovanou dobu a společenskou praxi vyšších vrstev. Neřeší dluh z palestinské vesnice, kde někdo dlužil sousedovi trochu mouky a oleje. Částky nejsou tak astronomické. Sto měr obilí a sto věder oleje je hodně pro jednotlivce na palestinském venkově doby Ježíše, ale v římských poměrech to mohla být běžná podnikatelská půjčka. Lukáš popisuje svět boháčů, kteří mezi sebou obchodují. Je to svět těch, co dělají business. I do tohoto světa ale vstupuje křesťanství a proměňuje ekonomický horizont života i vzájemné vztahy.

V Lukášovi 16,1-8 vidíme boháče, který naprosto netypicky odpouští svému správci nepovolené snížení dluhu dlužníkovi. A ne jednomu, hned dvěma! Jenže Pánem tohoto ekonomy je Kyrios, tedy nejvyšší křesťanská autorita. V logice podobenství Pán-Kristus či Bůh. Také se ale může jednat o ideálního křesťana, který správně chápe patronát, jenž měl v době římské mnoho podob a přirozeně pronikal do křesťanství. Pán odpouští nesplacitelný dluh a ač má jeho správce negativní vlastnosti, není zahuben. Majetek má v optice evangelia služebnou funkci, a i tento správce v podstatě pracuje pro království Boží. Zároveň platí, že člověk Bohu nic splatit nemůže, přijímá pouze odpuštění z milosti Pána. Člověk je v permanentní roli dlužníka, jehož dluh by bez odpuštění během života stále rostl. Správce v našem podobenství jednal prozíravě. Poskytl dlužníkovi zcela nečekanou službu, ač na úkor svého pána. Možná správce (oikonomos) snížením dluhu dostal množství obilí a oleje, které by jako úrok strmě narůstalo, zpět do roviny původního dluhu. Ale i systém protislužeb ve starověké římské říši byl legální. Například Cicero si koupil dům na Palatinu za tři a půl milionu sesterciů. Ale statek se prodával klidně i za jedenáct a půl milionu sesterciů. V hotovosti se neplatilo. Cena byla splácena nejen penězi, ale protislužbami, naturáliemi, drobnými úpisy a přimluvami

Ústřední rada Církve československé husitské Vás srdečně zve
při příležitosti 607. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa

na bohoslužbu v Betlémské kapli
v Praze, která se koná
6. července 2022 od 15 hodin.

Bohoslužbu povede patriarcha Církve československé husitské
spolu s farářkou Marikou Zvarďoň
a biskupem pražským Davidem Tonzarem.

Kázání pronese patriarcha Tomáš Butta.

Při bohoslužbě bude připomenuto 430. výročí narození Jana Amose Komenského.

u vlivných občanů. Zárukou placení dluhů bylo společenské postavení a pověst. Vědělo se, kdo komu co prodal a co kdo za to bude chtít. Finanční trh (a trh protislužeb) fungoval velmi čile a v obrovských částkách.

Štědrý patron z Lukášova/Ježíšova podobenství odpouští dluhy, které s dobovými úroky po delším čase ani nelze splatit. Nechce zničit někoho na tomto světě a ani sám sebe pro svět budoucí (není-li to alegoricky přímo Pán-Bůh). Má kvality budoucího věku, ale odpovídá také stoickým ctnostem. Křesťanství se v Lukášově době oddělilo od synagogy a začalo kráčet vlastní cestou. Ve hře už není Zákon a Proroci, ale následování Krista v praxi. Je to jiný systém, jenž staví na milosti a vnitřních kvalitách jednotlivce.

Jiří Lukeš

**Ústřední rada Církve československé husitské
vyhlašuje vyhledávací řízení
na pozici redaktora/redaktorky Českého zápasu,
periodického tisku CČSH**

Požadavky:

- VŠ vzdělání (teologické nebo humanitní)
- praxe
- znalost práce s grafickými programy výhodou
- členství v CČSH výhodou

Příhlašku obsahující životopis, kontaktní údaje a případně reference zašlete do 20. 6. 2022 na Úřad ÚR CČSH na adresu: ÚR CČSH, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6, nebo e-mailem na adresu: ustredni.rada@ccsh.cz
Možnost nástupu od 1. 7. 2022, mzda dohodou.

Týdeník Církve československé husitské. Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik. Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková.

Tel. redakce: 220 398 107; e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz, tisk: Grafotechna plus. Distribuce a reklamace: ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00. Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

Zahajte s námi Léto!

V sobotu
25. června

XXII. Pouť na Sázavě 2022

Co-spolu

Men-lidé

Sky-open air!

**K 430. výročí narození
Jana Amose Komenského**

**louka u nábřeží Cyrila a Metoděje
(u hasičárny) na Sázavě**

PROGRAM

PRO VŠECHNY

- 10.00 Open air bohoslužba Církve čs. husitské
Vedení a kázání: *Patriarcha Dr. Tomáš Butta*
a *pražský biskup Doc. Dr. David Tonzar*
- 11.15 Dita Vích Hořínková a Filip Antonio: *Vivat Comenius!*
- 12.00 Agapé – společné hodování (každý přinese něco na zub)
- 12.30 Kvíz o ceny pro týmy: *Komenský jak ho možná neznáte?*
- 14.30 3. Štafetový běh pro všechny o pohár opata Prokopa
- 15.00 Jazzík na dojezd

A ZVLÁŠTĚ PRO DĚTI!

- 10.00–12.00 Výtvarná soutěž pro děti
- 11.00–15.00 zážitková hra pro děti
Co-men-sky! (9 stanovišť
s úkoly pro menší i větší děti)
- 11.30–12.15 workshopy pro děti:
ZUŠ Harmonie,
MŠ a ZŠ Směrovka
- 12.15–13.30 kreativní dílna: *Jak spolu stromy mluví*
Michala Bartoňová www.tineola.cz
- 13.30 Divadlo na větvi –
Zvěřinec pana Ezopa

**Knížky pro dospělé i pro děti (omalovánky) o Komenském,
stánky Nazaret a Domeček s keramickými a dalšími výrobky zařízení
lidí s handicapem, fair trade káva a další výrobky,
klasické i vegetariánské občerstvení, cukrová vata!**

Změna programu a časů vyhrazena. V případě silného deště program přesunut do kostela – sboru Církve čs. husitské opata Prokopa na Sázavě.

Vstup dobrovolný – sbírka na podporu ukrajinských maminek s dětmi
pout-na-sazave.webnode.cz

Pouť na Sázavě pořádá Církev československá husitská
ve spolupráci s městem Sázava a za finanční podpory MK ČR.

